То був щасливий, десятилітній сон.
Так повно кров у жилах пульсувала,
І екстатичних сонць ясні кружала
Злітали в неба голубий плафон.

І кожний рік звучав на інший тон,
На кожнім дні своя печать лежала,
І доля, бачилось, така тривала.
Не знатиме кінця і перепон.

Вмить розійшлося чарування щасне:
Осінній день, тепло і сонце ясне
Побачили мене сухим стеблом.
Стою німий і жити вже безсилий:
Вся думка з білим і смутним горбом
Немилосердно ранньої могили.

SONNETARIUM. Берхтесґаден, 1948, с. 161. Цей сонет написаний М. Зеровим на смерть його єдиного сина Константина, що помер в листопаді 1934 р. в Києві, мавши 10 років віку.